

Hồng Bào Quái Nhân

Chương 79 : Chương 79: Ai giết cái bang thập bát kiệt ?

Tiền Kế Nguyên mỉm cười đáp:

- Nàng... tên gọi Bạch Đan, là cháu dâu tương lai của Tổ phụ đó.

Thiếu nữ áo trắng mặt nóng lên khép nép nhìn lão già khẽ nói:

- Bạch Đan xin dâng lời thỉnh an lão nhân gia.

Lão họ Tiền vuốt râu cười rộ nói:

- Hay lắm! Kế Nguyên! Người lớn rồi. Ngày tháng mau lẹ quá chừng.

Tiền Kế Nguyên hỏi:

- Tổ phụ! Tổ phụ còn muốn trở về Lạc Anh Pháp ở Tái Bắc không?

Lão họ Tiền sửng sốt hỏi lại:

- Trở về Lạc Anh Pháp ư? Nơi đó chỉ có các vàng cỏ úa gió bắc thổi suốt ngày còn vui vẻ gì mà ta muốn trở lại...

Tiền Kế Nguyên nói:

- Gần đây hài nhi qua lại giang hồ nghe được một tin...

Lão Tiên hỏi:

- Có liên quan gì đến ta không?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Người ta đồn Tả lão tiên bối đã gửi người đi tìm khắp nơi xem ai là con cháu của Du Huyền Thanh để đưa đến Lạc Anh Pháp Lão họ Tiên cháu mà hỏi:

- Tả lão nhi không nhận được ư?

Tiền Kế Nguyên nghiêm nghị đáp:

- Sự tình không đơn giản như vậy. Lão nhân nên biết hài nhi phát giác ra một vụ đại bí mật ở Lạc Anh Pháp mà chưa từng nói với lão nhân gia...

Lão họ Tiên biến sắc buột miệng hỏi?

- Bí mật ư? Trong tòa tháp đó có chuyện bí mật gì mà không thể nói ra được ư?

Tiền Kế Nguyên đáp:

- Lão nhân gia còn nhớ hài nhi ở Lạc Anh Pháp năm năm từng lén lút ẩn mình ở bậc thứ tư trong tòa thạch tháp...

Lão họ Tiên đột nhiên xoa tay gạt đi; - Kế Nguyên đừng nói nữa.

Tiên Kế Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Lão họ Tiên trầm giọng đáp:

- Vì chúng ta đứng trên cầu gỗ mà dưới có người ẩn nấp..... Bỗng nghe tiếng hú vang lên. Hai bóng đen một tả một hữu từ hai bên cầu vọt lên bay đi.

Du Hữu Lượng đứng ngoài năm trượng định thâm nhìn kỹ thì hai người này mặc áo cà sa liền hiểu ngay là Tâm Di hòa thượng và Nguyên Nguyên Tăng.

Du Hữu Lượng ghé cho tai mắt của lão họ Tiên rất bén nhạy chàng vội ẩn mình sau cành cây lớn, để coi động tĩnh.

Lão họ Tiên chẳng nói năng gì vung song chưởng đánh lên không theo thế liên hoàn. Tiếng quái phong nổi lên ư ứ. Hai người trên không gian một trên một dưới theo hai chiều lướt đi. Chỉ trong chớp mắt xuyên qua luồng gió bão ra ngoài.

Nước chảy dưới cầu bỗng dựng nổi lên trăm ngàn đợt sóng.

Hai người nhả khí kế tiếp nhau hạ mình xuống trên mặt cầu nhưng chẳng còn chút khinh công nào, hạ xuống đánh rầm một cái tưởng chừng cầu sập.

Nguyên Nguyên Tăng đứng ở mé hữu đầu tóc tán loạn, Tâm Di hòa thượng đứng ở phía hữu áo bào rách tả tơi coi rất thảm hại.

Lão họ Tiền lạnh lùng hỏi:

- Hai vị hiển nhiên là những nhà sư. Chẳng lẽ những nhân vật ở chốn không môn lại có thói quen nghe lỏm chuyện bí ẩn của người khác?

Nguyên Nguyên tăng nhả nguồn hơi đục ra đáp:

- Tiền lão thí chủ khéo nặng lời.

Tâm Di hòa thượng buột miệng hỏi:

- Dám hỏi thí chủ một câu.... Lão họ Tiền ngắt lời.

Tiền Kế Nguyên nói:

- Lão phu chưa tra hỏi các vị ẩn ở dưới gầm cầu là có dụng ý gì mà hòa thượng lại đòi chất vấn trước, thì hòa thượng chẳng kể gì đến lễ độ. Đây là lần đầu lão phu mở rộng nhãn giới.

Tâm Di hòa thượng đỏ mặt lên hỏi:

- Sáng sớm hôm nay Tiền lão thí chủ có gặp Đoan Mộc Dĩ không?

Lão họ Tiền ngạc nhiên hỏi:

- Lão phu gặp rồi. Sao hòa thượng lại biết?

Tâm Di hòa thượng và Nguyên Nguyên Tăng ngơ ngác nhìn nhau, lộ vẻ kinh hãi.

Nguyên Nguyên Tăng ấp úng hỏi:

- Thí chủ có thể vượt qua Hàn băng chưởng của Đoan Mộc Dĩ một cách bình yên ư?

Lão họ Tiền cũng hơi sửng sốt, rồi tỉnh ngộ đáp:

- Lão phu hiểu rồi, các vị là người cùng phe với Đoan Mộc Dĩ...

Lão chưa dứt lời Nguyên Nguyên Tăng đưa mắt ra hiệu cho Tâm Di hòa thượng vung chưởng đánh tới lão họ Tiền một cách đột ngột.

Biến diễn xảy ra bất ngờ khiến người không kịp đề phòng. Tiền Kế Nguyên đứng bèn thấy tổ phụ lâm vào tình trạng nguy hiểm, bất giác gào lên:

- Bọn trọc này các ngươi dám càn rỡ ư?

Gã bước lên ba bước vung song chưởng đánh hai người.

Giữa lúc ấy lão họ Tiền xoay mình nửa vòng. Tay trái nắm lại thành quyền đẩy ra. Tiếp theo lão co tứ chi lại nhảy vọt lên không.

Nguyên Nguyên Tăng và Tâm Di hòa thượng không ngờ lão họ Tiền ứng biến mau lẹ đến thế. Chúng còn đang ngạc nhiên thì đột nhiên bị năm tia kinh phong mạnh do Tiền Kế Nguyên xoay tay chụp ngược lên.

Lão họ Tiền đột nhiên lớn tiếng la:

- Kế Nguyên hãy thu chiêu về!

Tiền Kế Nguyên chẳng sợ gì đang ra chiêu phản kích, chợt nghe lão già quát, gã xoay tay rút về nhanh như chớp. Đồng thời thân hình gã đột nhiên nghiêng về mé tả phía sau.

Nguyên Nguyên Tăng chụp vào khoảng không... lão họ Tiền đứng vững lại trầm giọng hỏi:

- Bằng Thiên chỉ! Một vị hòa thượng nào ở chùa Thiếu Lâm tới đây?

Nguyên Nguyên Tăng hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Con mắt của Tiền thí chủ quả nhiên lợi hại. Xin miễn thứ cho bản tăng khỏi bồi tiếp.

Hắn giơ tay ra hiệu cho Tâm Di hòa thượng rồi hai người song song chạy lộn trở lại về phía bên này cầu.

Tiền Kế Nguyên lớn tiếng hỏi:

- Sao hòa thượng đến cũng hấp tấp ra đi cũng lặt đật?

Gã toan bằng mình rượt theo nhưng lão họ Tiền vội nói:

- Để cho họ đi.

Du Hữu Lượng ẩn ở phía sau cành cây ngó những chuyện vừa xảy ra chẳng hiểu chuyện gì. Chàng không biết tại sao hai nhà sư phản bạn định âm mưu ám toán ông cháu họ Tiền, chưa đạt mục đích đã vội vã rút lui.

Chàng còn đang nghi hoặc bỗng ngó thấy phía dưới cầu có một luồng khói đen. Một tia sáng lướt qua trong đầu óc, xuýt nữa chàng bật tiếng la:

- Thuốc nổ!

Du Hữu Lượng liền hiểu ngay luồng khói đen là ống dẫn thuốc Tâm Di hòa thượng và Nguyên Nguyên Tăng đã chôn trước gầm cầu để chờ lão họ Tiền và Tiền Kế Nguyên vô tình đi lên là cho nổ sập cả cầu lẫn người.

Chàng nghĩ tới độc kế của hai nhà sư phản trắc trong lòng không khỏi run lên.

Chàng không nghĩ nhiều được nữa vọt ra khỏi cây cầu.

Lão họ Tiền nghe tiếng quay đầu lại, nhưng chưa hành động.

Du Hữu Lượng trong lòng nóng nảy, lại đi gần về phía cây cầu mấy thước.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Nguyên Nguyên Tăng cùng Tâm Di hòa thượng đã lướt tới đầu cầu.

Giữa lúc ấy đám cành cây rậm trong rừng rẽ ra, một nhà sư mặc áo cà sa xám cất bước đi tới.

Nhà sư áo xám chân đi rất mau. Mỗi bước vọt ra xa bằng bảy tám bước người thường. Hắn đi ba bước đã ngăn chặn ở đầu cầu.

Nguyên Nguyên Tăng lớn tiếng quát:

- Tránh ra!

Hắn vừa nói vừa vung chưởng đánh tới. Nhà sư áo xám phất tay áo một cái, khiến cho chưởng lực khùng khiếp của Nguyên Nguyên Tăng tiên tan mất.

Nhà sư áo xám thủng thẳng nói:

- Tuệ Nguyên! Môn Bách hộ thân quyền của ngươi so với khi ngươi chưa thoát ly môn phái Thiếu Lâm nay có phần tăng tiến hơn nhiều.

Nguyên Nguyên Tăng vừa chạm mặt nhà sư áo xám, đột nhiên biến sắc, miệng ấp úng:

- Lão nhân gia... là chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm...

Hắn không chờ đối phương né tránh, cứ xông bừa về phía trước.

o O o Ở một nơi xa xăm, lúc màn đêm dầy đặc không tiêu tan, nhưng trên trời lờn vờn bóng mây ngũ sắc khiến cho người ta có thể nhìn thấy ngọn cây một cách lờ mờ. Đây là cảnh một đêm không trăng sáng.

Dù bầu trời đen tối, nhưng Triệu Phụng Hào và Tô Bạch Phong cũng nhìn rõ mặt người.

Triệu Phụng Hào cười nói:

- Chú khất cái kia! Chú hình khất lăm người rồi, trong mình lão phu chẳng có một đồng.

Người kia chính là Vân Long Ông. Lão cười hỏi:

- Bọn khiêu hóa này kiếm lão Triệu khổ muốn chết mà lão còn nói giỡn được ư?

Triệu Phụng Hào hỏi lại:

- Lão kiếm lão phu việc gì?

Vân Long Ông trầm ngâm không đáp.

Triệu Phụng Hào không nhịn được nói tiếp:

- Hiện giờ lão phu không rảnh để nói chuyện với lão đầu Vân Long Ông! Có chuyện gì thì nói ngay đi. Bằng không lão phu xin cáo biệt.

Vân Long Ông đáp:

- Lão phu vì kiếm lão mà đi khắp vùng phụ cận đất kinh kỳ. Hồng Mộc Phương lão nhị cũng quanh đi quẩn lại mấy lượt. Bây giờ được gặp lão đây, lão định bỏ đi cho xong chuyện chẳng?

Triệu Phụng Hào ngạc nhiên hỏi lại:

- Có việc gì trọng đại mà Cái Bang Long đầu phải bồn ba hoài?

Vân Long Ông đáp:

- Lão nói đúng! Trong thiên hạ thiếu gì người chẳng có việc trọng đại mà phải chạy nháo bổ nhào. Lão khiếu hóa cũng không ra ngoài thể lệ đó.

Triệu Phụng Hào chau mày nói:

- Vân Long Ông! Lão phu từ lúc mới bồn tẩu giang hồ trong hai mươi năm đâu không biết lão. Khi ấy lão phu còn trẻ tuổi và người ta kêu lão bằng Vân Long đại hiệp, đâu có bà bà má má như bây giờ. Lão học điều nói vòng vèo từ hồi nào?

Vân Long Ông đáp:

- Hồi ấy Vân Long đại hiệp trong lòng bình thản nên xử sự với người chỉ cần một dạ chí thành. Nhưng tình hình hiện nay lại khác hẳn...

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Nó khác ở chỗ nào? Lão thử nói nghe.

Vân Long Ông lẩm bẩm:

- Tình hình khác trước rồi. Mười tám người bọn chúng tuy phong khoáng không chịu kiểm tỏa, nhưng đều là những hán tử vẫn giữ chính nghĩa mà phải phơi thây, ta cũng còn lấy lòng thành đối đãi với người được chằng?

Lão ngửa mặt lên trâm giọng nói tiếp:

- Lão phu muốn đánh lão một chưởng. Vậy lão hay chùng...

Lão hít một hơi chân khí từ từ giờ chưởng lên. Triệu Phụng Hào trong lòng nghi hoặc quát:

- Hãy khoan!

Tiếng quát như tiếng sét. Phát chưởng của Vân Long Ông bất giác ngừng lại.

Triệu Phụng Hào hỏi:

- Lão bảo Thập Bát Kiệt ở Cái Bang bị người giết chết ư?

Vân Long Ông lạnh lùng đáp:

- Họ Triệu kia! Lão định phủ nhận công việc mình đã làm chẳng?

Triệu Phụng Hòa sững sốt hỏi lại:

- Sao? Lão nói vòng vèo hàng nửa ngày để rồi trở mặt Triệu Phụng Hòa đã hạ sát Thập Bát Kiệt. Ha ha! Lão phu không ngờ Vân Long Ông lại hồ đồ đến thế?

Vân Long Ông mắt chiếu ra những tia hàn quang sáng chói nhìn chằm chằm vào mặt Triệu Phụng Hòa nói:

- Lão khiếu hóa cũng không ngờ họ Triệu lại đốn mặt đến thế, dám chối cãi cả hành vi của mình.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bữa nay dù lão không thừa nhận, chúng ta cũng tấn công.

Triệu Phụng Hòa râu tóc đứng dựng cả lên. Tấn kịch nhất nộ đấu thất kỳ ngày trước lại hiện lên trong đầu óc. Lão hít mạnh một hơi chân khí rồi đáp:

- Vân Long Ông? Lão đã thích chơi chường với Triệu mỗ thì ra chiêu đi.

Tô Bạch Phong đứng bên thấy bầu máu nóng trời ngược. Chàng tự hỏi:

- Công lực của Triệu lão gia đã mất hết rồi kia mà? Sao lão gia còn bức bách Vân Long Ông động thủ?

Vân Long Ông hắng dặng một tiếng. Phát chưởng từ từ phóng ra. Chưởng phong rít lên vù vù nhằm đánh tới trước mặt Triệu Phụng Hào.

Tô Bạch Phong gầm lên một tiếng tiến ra một bước vung tay lên. Bỗng nghe đánh "Binh" một tiếng. Y đã thẳng thắn đón tiếp phát chưởng của đối phương.

Tô Bạch Phong ra tay một cách đột ngột thật ra ngoài sự tiên liệu của Vân Long Ông. Nhưng lão là chúa tể một bang, bất luận về phương diện công lực hay kinh nghiệm cũng khác xa người thường. Gặp biến diễn bất ngờ, lão phản ứng cực kỳ thần tốc. Tay mặt vừa đẩy ra tay trái lại đánh tới.

Tô Bạch Phong xoay tay lại đón tiếp phát chưởng thứ hai. Bỗng nghe một tiếng sầm rùng rợn. Người Tô Bạch Phong như điều giấy đứt dây, bay ra xa bảy, tám bước mới hạ xuống.

Vân Long Ông trầm giọng hỏi:

- Người ý vào điều chi mà ra mặt thay cho Triệu Phụng Hào?

Tô Bạch Phong đáp:

- Tiểu tử là Tô Bạch Phong, tức là...

Vân Long Ông ngắt lời:

- Lão phu ở nơi Linh Lư Hồng Mộc Phương đã được nghe chú nhỏ Du Hữu Lượng ngắc tới người. Theo lời gã người là đệ tử độc nhất của Triệu

Phụng Hào phải không?

Tô Bạch Phong cải chính:

- Tiểu tử là người làm công cho Triệu lão gia.

Vân Long Ông "Ủa" một tiếng ra chiều kinh ngạc, rồi nhắc lại.

- Người chưa trả lời câu hỏi của lão phu.

Tô Bạch Phong đáp:

- Sở dĩ tiểu tử tiếm việc ra tay trước là để tránh cho tiền bối khỏi gây nên lỗi lầm.

Vân Long Ông tức giận nói:

- Người hay giải thích rõ câu này.

Tô Bạch Phong đáp:

- Bạch Phong từng nghe nói bang chúng Cái bang vạch trần được lòng dạ của mình đều là những anh hào huyết khí. Long đầu bang chúa bất tất phải nói nữa.

Bạch Phong lại nghe những bậc hảo hán trước đây không động thủ với người đã mất hết sức phản kháng. Giả tử phát chưởng vừa rồi mà đánh trúng vào mình gia chủ, há chẳng khiến tiền bối đeo hận suốt đời?

Vân Long Ông hỏi ngay:

- Người... người bảo Triệu Phụng Hào đã mất hết công lực rồi ư?... thế thì những lời đồn quả đúng sự thật hay sao?...

Tô Bạch Phong đáp:

- Sự thực là thế.

Vân Long Ông đây vẻ nghi hoặc tự nói một mình:

- Triệu Phụng Hào sau trận chiến đấu với Thất kỳ quả nhiên tán hết công lực.

Nhưng Thập Bát Kiệt hiển nhiên bị chết về chưởng lực "Triệu Môn Ngũ Tiết Đao"...

Tô Bạch Phong chấn động tinh thần. Triệu Phụng Hào hỏi:

- Ngũ Tiết Đao ư? Vân Long Ông đã nhận định rõ ràng chưa?

Vân Long Ông đáp:

- Cặp mắt của lão phu như mắt chim ưng còn lầm lẫn được sao?

Triệu Phụng Hào nhắm lại không nói nữa, dường như lão đưa mình vào chỗ suy nghĩ ghê gớm.

Vân Long Ông lại nói:

- Lão Triệu kia! Lão phu chỉ hỏi lão một câu.

Triệu Phụng Hào dương mắt lên giục:

- Hỏi gì thì hỏi lẹ đi!

Vân Long Ông lại hỏi:

- Ngoạ trừ lão, trong thiên hạ còn ai chuyên về môn công phu này?

Triệu Phụng Hào dương mắt lên ngó Tô Bạch Phong.

Tô Bạch Phong thấy mục quang của chủ nhân sáng như đuốc tựa hồ xuyên phế phủ mình, y xúc động vô cùng, nhưng y hạ quyết tâm là trước khi chủ nhân mở miệng quyết không nói nửa lời để biện bạch cho mình.

Hồi lâu Triệu Phụng Hào thu thị tuyến về thủng thẳng nói:

- Bạch Phong! Chỉ có ngươi là sở trường về chưởng pháp độc môn đó. Nhưng ta biết quyết không phải ngươi hành động. Vậy ngươi cứ nói với Bang chúa Cái Bang đi.

Tô Bạch Phong cảm thấy khí huyết trôi ngược lên. Y nghĩ rằng nếu chủ nhân biết chắc không phải y đã giết chết Thập Bát Kiệt chẳng nói làm chi, nhưng lão nửa tin nửa ngờ mà quyết đoán câu này làm y xúc động

không thể nghĩ thêm được nữa.

Triệu Phụng Hào thấy Tô Bạch Phong hồi lâu không dám, dậm ra nóng nảy, lại giục:

- Bạch Phong! Người nói đi! Người nói đi!...

Tô Bạch Phong dần từng tiếng:

- Đúng thế! Tiểu tử cũng muốn nói không phải mình động thủ.

Câu này vừa thốt ra, Tô Bạch Phong đột nhiên thấy trên mặt Triệu Phụng Hào thoáng qua một trạng thái kỳ dị, chẳng hiểu là lão khởi hứng hay lão được an ủi.

Lão nói theo:

- Ngũ Tiết Đao chiêu thức cực kỳ phức tạp. Ngoại trừ Bạch Phong được Triệu lão tia thân hành truyền thụ, chắc không còn người thứ ba nào tinh thâm môn công phu này. Nhưng... nhưng...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng Bạch Phong quả thật chưa từng mượn kỹ thuật này để lạm sát người vô tội.

Tô Bạch Phong chưa giải thích gì mà cũng chưa đưa ra một điểm phản ứng nào. Y chỉ nói một cách lặt lẻo ra điều chẳng cần nói thêm gì nữa.

Vân Long Ông sắc mặt biến thành trầm trọng. Lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Kẻ làm công Triệu gia hay quá! Lão phu tin là không phải người hành động.

Tô Bạch Phong trống ngực đánh thành thành thịch. Vân Long Ông bồi thêm một câu:

- Lão phu tin người chẳng phải vì chủ người đưa ra duyên cớ mà vì chính mình người có một lực lượng khiến cho người ta chẳng thể không tin.

Dứt lời, lão xoay mình đi ngay.

Tô Bạch Phong trong lòng cảm khái muôn vàn, chẳng khác vừa trải qua một trận đại chiến. Hai má y mồ hôi nhỏ giọt.

Vân Long Ông đi mấy bước rồi đột nhiên dừng chân quay lại hỏi:

- Triệu Phụng Hào! Gần đây lão có nghe khắp hang cùng ngõ hẻm người ta đồn đại tin gì không?

Triệu Phụng Hào lắc đầu đáp:

- Lão phu không bước chân ra khỏi cửa, chẳng hiểu tin tức chi hết.

Vân Long Ông nói:

- Nếu vậy lão chẳng khác chi ếch nằm đáy giếng. Nghe nói Tả lão nhi đang tìm kiếm con cháu Du Huyền Thanh. Vụ này khắp thiên hạ chẳng ai không biết.

Tức cười cho một mình Triệu Phụng Hào như người ngồi trong cái trống bịt kín.

Triệu Phụng Hào khẽ nói:

- Thế ư? Nếu vậy thì chỉ tại Lạc Anh Tháp ngoài ải bắc lại xảy ra chuyện náo nhiệt.

Vân Long Ông xua tay một cái rồi tiếp tục rảo bước.

LINK Truyện:

Hồng Bào Quái Nhân <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/hong-bao-quai-nhan-3570144.html>

LINK Chương này:

Chương 79: Ai giết cái bang thập bát kiệt ?

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/hong-bao-quai-nhan-3570144/chuong-79.html>